

OSTATNIE WIADOMOŚCI

Kupony pamiątkowe
do 13 września 1934 r.

Przebiega miesięcznie
zł. 2-50
z odbiorem w administracji

KRAKOWSKIE

10 gr.

Rok IV.

Kraków, piątek 14 września 1934 r.

Nr. 263

W KULUARACH LIGI NARODÓW

Minister Beck rozmawia w kuluarach Ligi Narodów z delegatem Włoch Aloysim.

ZBRODNIA CZY WYPADEK?

Smutny bilans katastrofy na morzu

NOWY JORK (PAT). — Policja amerykańska zajęła się badaniem pogłosek o dwóch tajemniczych pasażerach, którzy mieli się znajdować na pokładzie „Morro Castle”. Rozpoczęło się śledztwo, mające na celu ustalenie zarówno faktu obecności dwóch tajemniczych osobników, jak również ich tożsamości.

NEW YORK (PAT). — Kapitan statku „Morro Castle” oświadczył, iż wysłała on pierwszy sygnał S. O. S. w 20 minut po stwierdzeniu powstania pożaru, który, jak sądzono początkowo, będzie mógł być stłumiony przy pomocy załogi statku.

Ani żona ani rodzina zmarłego w przeddzień katastrofy kapitana Wilmota nie wierzą, że zmarł on na atak sercowy, natomiast stwierdzają, że obawiał się on ciągle sabotażu.

Policja kubańska prowadzi dochodzenie w sprawie dwóch tajemniczych pasażerów.

Według ostatnich obliczeń lista ofiar katastrofy przedstawia się następująco: 117 trupów i 16 zaginionych bez wieści. Uratowano 238 pasażerów i 117 członków załogi.

NOWY JORK (PAT). — Pożar, który powstał na szczątkach parowca „Morro Castle” po tajemniczym wybuchu, trwa w dalszym ciągu. Straż ogniowa, która usiłowała opanować pożar, opuściła już statek, zaniechawszy dalszej akcji ratunkowej. Zachodzi obawa, że wkrótce płomień osiągnie rezerwoarów ropy, jakie znajdują się na parowcu, co niewątpliwie spowodowałoby okropną eksplozję, zagrażającą uławet zabudowaniom, znajdującym się na wybrzeżu. Policja zorganizowała na wybrzeżu straż bezpieczeństwa i utrzymuje w pewnej odległości tłoczące się tłumy okolicznych mieszkańców i kuracjuszy z miejscowości kąpielowych.

Przedstawiciele departamentu handlu przesłuchiwali wczoraj inżyniera mechanika Abbotta, który utrzymuje, że pompy na okręcie po wybuchu pożaru działały bez przerwy, ale pożar przybrał tak wielkie rozmiary, iż nie można go było opanować. Na rozkaz kapitana Abbott objął komendę nad łodzią ratunkową Nr. 1 umieszczono w niej 33 osoby, w tej liczbie tylko dwóch pasażerów. Na pokładzie rzekomo nie było widać pasażerów, kiedy opuszczano łódź. Inny mechanik Stemper również nie widział pasażerów na pokładzie, kiedy opuszczal statek, ale przyznaje, iż słyszał ich przeraźliwe krzyki. Wreszcie trzeci mechanik, kubańczyk Bujia, oświadczył, iż wszedł do łodzi ratunkowej wraz z 30 innymi osobami, wśród których był tylko jeden pasażer.

Dr. Phelps, który znajdował się na pokładzie „Morro Castle” w charakterze pasażera, oświadczył wobec komi-

sji ministerstwa handlu, iż nieprawdą jest, jakoby uderzono na alarm po wybuchu pożaru na statku, świadek twierdzi, iż nie czyniono żadnych usiłowań, by umieścić w łodziach ratunkowych opanowanych przez panikę pasażerów. Obudziła mnie żona — oświadczył dr. Phelps — mówiąc, iż wybuchł pożar. Do kabiny przedostał się już wówczas w wielkiej ilości dym. Z synem i z żoną wybiegłem na pokład, gdzie ujrzelśmy krzyczących w przerażeniu pasażerów. Żona moja zapytała jednego z oficerów, kiedy łódź ratunkowa zostanie opuszczona na morze. Ów oficer odpowiedział, że czeka na rozkazy kapitana, który znajdował się wówczas na pomoście. Nie czekając dłużej, Phelps wraz z żoną i synkiem skoczył z pokładu do morza, skąd ich później wyłowili łódźki ratunkowe jednego ze statków, które przybyły na pomoc „Morro Castle”. Phelps twierdzi, że nikt nie usiłował rozdać pasów ratunkowych pasażerom. Oczekiwanie na rozkazy kapitana, znajdującego się na wysokim pomoście i wówczas gdy szalał wicher i płomień, było — zdaniem jego — głupota.

OD ŚWITU DO NOCY

Podpisanie paktu bałtyckiego nastąpi prawdopodobnie dziś w Genewie. Tekst układu zostanie natychmiast ogłoszony.

W pobliżu Niszu (Jugosławia) podjął pasażerski wpadł na autobus ciężarów, przewożący żołnierzy. 5-ciu żołnierzy zostało zabitych na miejscu, 18-tu jest ciężko rannych.

Na lotnisku Hinaida pod Bagdadem spadł samolot wojskowy królestwa Iraku. W katastrofie zginęło 5 członków załogi, w tem 3 oficerów.

Według oficjalnych doniesień, na odcińku kolejowym pomiędzy Spingai i Taonan (Mandżuria) wybuchła duża płuca, która szerzy się z zaskazującą szybkością. Dotychczas zanotowano 48 wypadków śmierci.

Na Sycylii dały się odczuć bardzo silne wstrząsy podziemne. Choć nie zanotowano dotychczas wypadków śmierci, wstrząsy były tak silne, że w kilku miejscowościach przechodnie na ulicach przewracali się, tracąc równowagę.

Fatalny wystrzał karabinowy

GRODNO (PAT). — W wartowni taborowej 81 p. p. w Grodnie Henryk Mierzejewski strzelec tego pułku, manipulując karabinem spowodował wystrzał.

Kula ugodziła w brzuch znajdującego się w wartowni strzelca Władysława Dziemianczuka i wyszła nad łopatką oraz trafiła w pierś st. strzelca Edwarda Niezdarskiego. Obaj ponieśli śmierć na miejscu.

Wrzenie w Hiszpanji

MADRYT (PAT). — Jak donoszą z San Sebastian, były dyrektor generalny policji przy rządzie socjal - demokratycznym zastrzelony został z tyłu przez nieznaną sprawców. Jak przypuszczają, padł on ofiarą komunistów, którzy podejrzewali go o zdradę ich sprawy.

Wkrótce potem prawdopo-

dobnie ta sama banda, zastrzeliła pewnego pracownika hotelowego, znanego ze swych sympatyj faszystowskich.

Z rozmaitych części kraju dochodzą wiadomości o wielokrotnym podnieceniu, wywołanym wśród robotniczych kół socjalistycznych. Daje się to specjalnie zauważyć w stolicy, gdzie

krąży pogłoski o zamiarze ogłoszenia strajku generalnego w środę.

Spadek bezrobocia

Liczba bezrobotnych, zarejestrowanych na terenie całego państwa w Biurach Pośrednictwa Pracy Funduszu Bezrobocia, wynosiła na dzień 8 września r. b. 287.112 osób, co stanowi spadek bezrobocia w stosunku do tygodnia ubiegłego o 1.375 osób.

Narady w sprawie przyjęcia

Sowietów do Ligi Narodów

GENEWA (PAT). — U przewodniczącego Rady Ligi min. Benesa odbyła się wczoraj prywatna narada z udziałem sir Johna Simona, delegata Francji min. Massigli, przewodniczącego Zgromadzenia Sandlera oraz delegatów Włoch, Hiszpanji i Danji. Przedmiotem narad była kwestja procedury przyjęcia Z. S. R. R. do Ligi.

GENEWA (PAT). — Wedle krążących w kołach prasowych pogłosek tekst zaproszenia, które będzie wystosowane do Z. S. R. R. został dziś opracowany przez przewodniczącego Rady Benesa w porozumieniu z niektórymi delegatami.

Tekst ten, jak słychać, został zaakceptowany przez delegację francuską rządową sowieckiemu. Delegacja

francuska ma poza tem konierować z poszczególnymi delegacjami na temat podpisania zaproszenia i podobno otrzymała już od 30 kilku delegacji obietnice w sensie pozytywnym.

Zegednienie dalszej procedury a w

szczególności sprawy debaty na Zgromadzeniu nad przyjęciem Z. S. R. R. jest nadal przedmiotem zakulisowych rokowań. Należy wreszcie zanotować pogłoskę, że komisarz Litwinow przebywa w najbliższej okolicy Genewy.

Sowiety oskarżają Japonje

o torturowanie aresztowanych pracowników kolei wschodnio-chińskiej

MOSKWA (PAT). — Agencja TASS'a donosi z Charbina: rodziny aresztowanych obywateli sowieckich, pracowników kolei wschodnio - chińskiej, okazują wielkie zaniepokojenie co do losów aresztowanych, jak również z powodu warunków, w ja-

kich się oni znajdują w więzieniu. Niepokój ten wzrósł na skutek nowej fali prześladowań i tortur, jakim poddano zatrzymanych obywateli sowieckich.

Władze japońskie do tej pory nie udzielają pozwoleń ani na wizyty ani na doręczenie jakichkolwiek przedmiotów.

Ag. Tass twierdzi, że obywatele sowieccy, przebywający w więzieniu, poddawani są w czasie śledztwa coraz to wymyślniejszym torturom w celu wydobycia z nich fałszywych zeznań. Konsul generalny sowiecki w Charbinie powiadomił władze mandżurskie o tego rodzaju postępowaniu, zakładając energiczny protest.

Z Charbina donoszą, iż w dalszym ciągu mają miejsce na kolei wschodnio - chińskiej nowe aresztowania, nieumotywowane rewizje i prześladowania sowieckich pracowników kolejowych. Na stacji Ugunor żołnierze japońscy obsadzili biuro zawiadawcy stacją, jak również zajęli jego mieszka-

nie. Żona jednego z pracowników kolejowych, obywatelka sowiecka, została pobita przez żołnierza japońskiego, któremu odmówiła pomieszczenia.

Na skutek protestu konsula sowieckiego władze wojskowe japońskie ośwobodziły zajęte przez wojsko biura i mieszkania urzędników kolejowych na stacji Mandżurja. Jak wiadomo, w dniu 6-ym b. m. na stacji tej aresztowano zawiadawcę, obywatela sowieckiego, Szabliskiego, co spowodowało energiczne wystąpienie konsula sowieckiego. Teżoż dnia w Charbinie został aresztowany obywatel sowiecki Kowalenko wraz z żoną i bratem. Na następny dzień władze mandżurskie uwolniły aresztowanych z więzienia.

Agencja TASS notuje następnie szereg aktów teroru ze strony chunchuzów w stosunku do obywateli sowieckich, stwierdzając, iż fakty te są stale pomijane przez prasę charbińską, która w dalszym ciągu prowadzi swą kłamliwą kampanję o związku istniejącym pomiędzy bandami chunchuzów, a urzędnikami sowieckimi na linii wschodnio - chińskiej.

Zabiegi o wielkie kredyty dla rzemiosła

Centralne organizacje samorządu rzemieślniczego wystosowały do władz Banku Gospodarstwa Krajowego memoriał, w którym domagają się utworzenia w centrali B. G. K. specjalnego wydziału dla spraw kredytu rzemieślniczego.

Memoriał domaga się równocześnie uruchomienia dla rzemiosła kredytów średnio i długoterminowych na sumę 20 milionów złotych. Z sumy tej 10 milionów miałyby być przeznaczonych na kredyt 2 i półletni, 5 milionów na kredyt 5-letni i 5 milionów na kredyt 10-letni. Kredyty te miałyby na celu finansowanie dostaw podejmowanych przez rzemiosło, oraz produkcji przeznaczanej na eksport. Ponadto kredyty długoterminowe byłyby zużyte na

modernizację produkcji oraz zorganizowanie wytwórczości tych artykułów, które są dotychczas sprowadzane z zagranicy.

W zakresie krótkoterminowego kredytu dyskontowego dla rzemiosła memoriał domaga się podwyższenia sumy tego kredytu z 3 do 6 milionów złotych. Suma 3 milionów złotych miała być przeznaczona specjalnie dla zawodów rzemieślniczych, produkujących na eksport. Dyskontowe pożyczki krótkoterminowe miałyby być płatne po 18 miesiącach. Memoriał domaga się dalej obniżenia stopy procentowej B. G. K. od kredytów dyskontowych do 4% oraz zwolnienia rzemieślników z obowiązku odnawiania żyć co 6 miesięcy.

NA ZDJĘCIU LEWEM: Dr. J. A. Niderbagt nowomianowany prezes Rady Portu w m. Gdańska. NA ZDJĘCIU PRAWEM: W ramach Dnia Partji Narodowo Socjalistycznej, jak już donosiliśmy w Norymberdze, odbyło się w obecności kanclerza Hitlera i władz partyjnych defilada brunatnych koszul trwająca 5 godzin. Nasza ilustracja przedstawia moment, gdy Hitler przyjmuje defiladę.

Rzeczywistość żyrdowska

Zaprotokółowana moralność

Działo się w Żyrardowie dnia 14-go stycznia 1934 r. o godzinie 12-iej i pół w południe w lokalu kina „Gwiazda”, ul. 1-go Maja Nr. 35. Odbywało się zebranie robotników żyrdowskich z udziałem p. senatora Dobieckiego z Warszawy.

Pan Artur Dobiecki, senator, zabrał głos i wywodził:

„Witam was, starcy, dzielni i wytrwali w swej pracy wydatnej, w zasłudze na terenie miasta Żyrardowa i w Zakładach Żyrardowskich. Przybyłem, aże by was ostrzec przed wyzyskiem grupy spekulantów francuskich. Kwitujące ongi Zakłady Żyrardowskie w grzyzy obraca garstka złodziei francuskich... Garstka spekulantów w przyszłości zdać musi sprawę ze swej działalności przed polskimi akcjonariuszami i robotnikami. Kapitaliści francuscy są czynnikiem niszczącym to, co po winno być w rozkwicie i nie sązują cudzej własności. Opanowanie całokształtu zarządu Zakładów Żyrardowskich, wywożenie pieniędzy potajemnie za granicę, naruszanie pleniędzy przezznaczonych na dobrodziejstwa, na ubezpieczenie starych robotników, o których tak dbał p. Ditch, oto cel panów spekulantów, garstki kombinatorów...”

„Panowie ci starają się nasstraszyć mnie i innych, co robią ze mną i z innymi. Nie lękamy się ich pogroźek i dopelnimy tego, co spekulanci zamierzają zdruzgotać i zniszczyć. Musimy rozciągnąć nad nimi kontrolę i nad księgami Zakładów Żyrardowskich, aby uniemożliwić im łotrówstwo i oszukaństwo... Zdusić musimy w miarę możliwości ich gospodarke i nie damy wyzyskiwać robotników. Nie pójdziemy im na rękę... Wiemy dobrze, że są wydelegowani panowie polscy, którzy donoszą im o naszych zamierzeniach. Z panami tymi postępujemy bardzo delikatnie, choć wiemy o ich stanowisku. Robotnicy, musimy isć ręką w rękę! Wystąpimy na drogę sądowną ze skargą i ta instancja rozpatrzy, czy mamy prawo upominać się o naprawę sytuacji, w Zakładach. Jeżeli ci panowie nie będą chcieli pokazać nam książek i brnąć będą w dalszej akcji rujnując prawo, to celem naszym będzie unieszkodliwić ich za pomocą sądów.

„Niech ci panowie spekulanci francuscy wiedzą, że kapitalista polski broni polskiego robotnika, a robotnik polskiego kapitalistę przed wyzyskiem... Wzywam was, panowie i panie, do solidaryzowania się spokojnie, byśmy razem wspólnie dojsć mogli do porozumienia przy

zgnieceniu wyzyskiwaczy. Kończąc, mam nadzieję, że się spotkamy wkrótce, by mówić o dalszych wynikach pracy nad stworzeniem dobrobytu w Polsce i w Żyrardowie”.

To są wyjątki z mowy senatora Artura Dobieckiego, wygłoszonej w Żyrardowie 14 stycznia r. b. i zapisanej przez asesora wybranego przez całe zebranie, które miało swoje prezydium i odbywało się jak wszystkie zebrania publiczne z zachowaniem pewnych ustalonych form.

A więc: spekulanci francuscy, złodzieje, kombinatorzy... Nie pójdziemy im na rękę. Pozwiemy ich do sądu. Niweczą Żyrardów, wywożą potajemnie pieniądze, przywłaszczają sobie fundusze, będące własnością robotników i t. d. To były słowa p. senatora Artura Dobieckiego.

W niewiele miesięcy później ten sam człowiek urządził inne zebranie u siebie, w pięknym majątku swoim w Sieradzkim, w Biskupicach. Przyjmował w domu swoim tych właśnie złodziei francuskich, spekulantów, kombinatorów. Dnia 14 stycznia mówił do robotników żyrdowskich: „Robotnicy, musimy isć ręką w rękę!” Niebawem zaczął tak samo przemawiać do tych, których nazywał złodziejami francuskimi: do Boussaca i do Aupetita. „Panowie złodzieje francuscy, kombinatorzy, garstka spekulantów, wyzyskiwacze, sprawcy łotrówstwa i oszukaństwa, musimy isć ręką w rękę!” Bo na to wychodzi.

Boussacami zajęły się sądy polskie. Pierwszym krokiem do oczyszczenia atmosfery moralnej było wprowadzenie sekwestratora torów do Zakładów Żyrardowskich. Było kwestją czasu, gdy wkroczy prokurator i oskarży tych, którzy poprzywłaszczali sobie cudze pieniądze, oszukiwali Skarb i akcjonariuszy polskich. I oto ludzie bogaci, nie potrzebujący przeciw taki panów Boussaców, poszli na ugodę ze „złodziejami”, „kombinatorami”, „spekulantami”. Mówili: „Nie pójdziemy im na rękę!” — a w duszy układali sposoby pójścia im na rękę, byle przy tej sposobności zarobić coś niecoś.

Gdzie to my jesteśmy? Czytamy w gazetach, że ten arystokrata polski, bogacz Henryk Pollocki, który za nic, za to tylko, brał 100.000 rocznie, i który własną osobą zastępował machinacje pana Boussaca, idąc do więzienia, w Boussac osadził go sędzia śledczy, zabrał z sobą dwie powieści i bogato oprawiony brewjarz. To znaczy, że ten człowiek jest bardzo pobożny. skoro modli się z brewjarza i

to jeszcze bogato oprawnego. Jego daleka kuzynka, hr. Kosakowska, z Potockich rodem, umawiała się z zaborcami Polscy i uważała, że głupstwo rozbiory, byle jej zostawili religię i majątek. I ona miała swój brewjarz, z którego się modliła. Niestety, nie było wtedy sędziego Demanta, który byłby tę pobożną damę poprosił siedzieć.

Ta moralność zaprotokółowana musi zniknąć z naszego życia, jeśli nie mają nas rozdziobać kruki i wrony.

Śpieszmy z pomocą powodzianom

(miecz. gór.). Niespełna dwa miesiące upłynęło od chwili otrzymania pierwszych, hiobowych wieści o straszliwej powodzi, która nawiedziła olbrzymią połać naszego kraju. Setki tysięcy ludzi pozbawionych zostało dobytku, dachu nad głową. Sytuacja nieszczęsnych powodzian poprostu była rozpaczliwa.

Na pierwsze hasło rzucone przez rząd który okazał jaknajdalej idące zainteresowanie, społeczeństwo pośpieszyło ofiarnie z pomocą. Ze wszech stron kraju popłynęły szeroką falą datki pieniężne i w naturze. Zorganizowany błyskawicznie „Ogólnopolski Komitet Pomocy Ofiarom Powodzi”, przystąpił do akcji, zakrojonej na szeroką skalę.

Warszawa nie pozostała w tyle. Stolica Polski, jak zwykle tak i tym razem stanęła do apelu. Posypały się ofiary. I w czasie od 20 lipca do 6 września zebrano i zeszło milion złotych. Warszawa ma prawo być dumna, że w tak ciężkich chwilach przeżywanego kryzysu, zdobyła się na taką ofiarność.

Ale to nie wszystko. Nie można jeszcze zakładać rąk. W nie dalekiej Małopolsce koczują jeszcze nieszczęśliwi powodzianie, którzy nie zdołali dotychczas zbudować nowych chałup i odziać swych dzieci. Szczególnie los tych dzieci przedstawia się tragicznie.

Zbliża się szybko zima, a dziesiątka pozbawiona jest najkonieczniejszej odzieży. Działwa musi otrzymać tę odzież, jeśli nie chcemy, by lista ofiar zwiększyła się.

A więc już z wczasu, w związku ze zbliżającym się terminem nowej zbiórki na rzecz powodzian, apelujemy do pań gospodyń:

„Nie wyrzucajcie i nie niszczone starej odzieży, koszul i obuwia. Ofiarujcie je dla działwy”. Zwracamy szczególną uwagę na szych pań na sprawę odzieży, gdyż jest to najkonieczniejsze. Zamiast opędzić się datkiem 50 groszowym czy złotówką, dajcie lepiej koszulę, parę bucików, czy stary garnitur.

I jeszcze jedno. Nie ofiarujcie pojedynczych... bucików, gdyż taki „transport” w ilości 140 lewych bucików zawieszono do magazynów. Nie przyda się to nikomu.

A więc baczność, zbliża się czas zbiórki. Baczność!!

OGŁOSZENIA DROBNE

RADJO ODBIORNIKI sieciowe. Nowoczesne dwójki, trójki od 100 złotych. Dogodne warunki „Uniwersal” Wspólna 29.

35 ZŁ. z licytacji garnitury, palta jesienne. Mundurki uczniowski 30. Nowolipie 21 mieszkania 12.

Szanujesz zdrowie, czas i pieniądze podróżując, wysyłając listy i towary samolotami!!!

W sidłach pięknej złodziejki

(g.). My ludzie zwykli mamy prawo wpaść w sidła zastawione przez oszustów, złodziei i t. d. Trudno jednak nie wyrazić zdziwienia, gdy podobny los spotyka człowieka, powołanego do racji swego zawodu do tępienia przestępców. A taka właśnie historia rozegrała się przed parudniami w słonecznej Nicei.

W jednym z luksusowych pensjonatów zamieszkała niezwykle wytworna, bogata, a co najważniejsza, uroczą damą. Na okoliczność lat około 30.

Codziennie o oznaczonej godzinie dama własnym autem jeździła nad morze i tu zajmowała kabinę. Ubrana w elegancki strój kąpielowy, wskakiwała do morza i popisywała się niczym najlepszy pływak.

Zrozumiałe zupełnie, że w ciągu kilku dni tajemnicza dama zdobyła serca wszystkich panów, a jednocześnie zraziła sobie żony względnie kochanki wspomnianych panów. Dama nic sobie nie robiła z zalotów panów i zawiści pań.

Bardziej ciekawscy ustalili po jakimś czasie, że tajemnicza dama zwie się Ruth Palmer i podobno pochodzi z Ameryki. Była rozwódką i podróżuje po Europie dla przyjemności.

Upłynęło kilka tygodni. Pewnego dnia, gdy Ruth szła ulicą, potknęła się i upadła. Z pomocą pośpieszył idący tym samym

chodnikiem komisarz policji amerykańskiej, Jack Vines, bawiący na urlopie. Elegancki komisarz natychmiast pośpieszył z pomocą.

Damie nic się nie stało. Doznała tylko zderzenia naskórka z różowego kolanka. Znajomość zawarła w takich okolicznościach szybko przemieniła się w przyjaźń. Komisarz stał się częstym gościem w mieszkaniu pięknej Ruth. Poza to często urządzali wspólne wycieczki do pobliskiego Monte Carlo i innych miejscowości.

Wreszcie udało się komisarzowi nakłonić damę do złożenia mu wizyty w jego prywatnym mieszkaniu. Ruth zrazu z oburzeniem odrzuciła tę propozycję, ostatecznie łaskawie przyrzekła, że przyjdzie tylko na kilka minut do pokoju komisarza. I przyszła.

Komisarz nie zapomniał przygotować skromnej kolacji. Rozpoczęto od jednego kieliszka, a zakończono na piću bardzo intensywnym. Dama była lekko podgazowana. Komisarz nie zapomniał mimo to o swej roli i zamiarach i przypuścił

szturm. Szło dość opornie, wreszcie Ruth uległa.

Rankiem dnia następnego, gdy komisarz obudził się z ciężkiego snu, stwierdził przedewszystkiem, że Ruth znikła. Nie zaniepokoiło to go bynajmniej. Zdawał sobie sprawę, że tak wytworna dama ma swoje prawa i nie może przecież zachowywać się jak pierwsza lepsza dziewczyna. Tak myślał naiwny komisarz.

Dopiero gdy sięgnął do portfe la ustalił, że zarówno portfel jak i pieniądze w sumie kilku tysięcy dolarów znikły. Zginęły poza to różne kosztowności. Szczególnie ubolewa komisarz nad utratą pięknej szpilki brylantowej o bezcennej wartości. Komisarz jak widzimy drogo za płacił za swą lekkomyślność.

Dodajmy, że poszukiwania za piękną złodziejką nie dały żadnego wyniku. Znikła w zgolała jemińczy sposób.

Należy się spodziewać, że w najbliższym czasie wyolętnie w innym kurorcie zagranicznym i nów nabierze jakiegoś amanta. Ale chyba już nie komisarza po licii?

ŚWIĘTO K. P. W. W STANISŁAWOWIE

W Stanisławowie odbyło się w obecności p. Ministra Komunikacji Butkiewiczicza święto Kolejowego Przysposobienia Wojskowego. Na zdjęciu defilada umundurowanych oddziałów K. P. W.

